

26 XULLO DO 2007 - NÚMERO 680

rdl

REVISTA
**DAS
LETRAS**

Mario Regueira

Mario Regueira

Raí

Mario Regueira (Ferrol, 1979) deuse a coñecer como poeta en Revista das Letras, pero é a aparición este mesmo ano da súa primeira novela –*L’affiche rouge*– a que o converteu nunha das propostas máis inusuais da literatura galega última, encadrado nunha corrente de renovación que inclúe nomes como Samuel Solleiro ou Daniel Salgado. Membro do proxecto editorial Estaleiro, licenciado en Filoloxía e Dereiro, crítico literario e autor tamén do poemario *Tanxerina*, Mario Regueira presenta nestes monográficos de verán un relato iniciático sobre a relación afectivo-pistoleira de dous rapaces de arrabaldo. Regueira consolida en *Raí* a súa vocación de escritor xeracional e exhibe o estilo que comeza a ser xa o seu sinal de identidade: a navegación eslaiada da escrita sobre o río tortuoso dos sentimentos.

Os dous vimos ao mundo dende o mesmo arrabaldo afastado, nunha das colinas que circundaba o val que sobre o que un día, en tempos remotos, se fundara a cidade. Porén, pouco ficaba do que naqueles tempos deberon ser frondosos bosques. O arrabaldo das miñas lembranzas é máis semellante a unha extensión inmensa de descampados, por onde os seus habitantes tentaban buscar acubillo. Perto das nosas casas, separado por unha extensión de terra que se volvía lameiro coa mínima choiva, os restos dunha urbanización nunca rematada, cos edificios amosando o tixolo, e co teito sen poñer, como esqueletes ou restos dunha confrontación bélica. A crise, claro. Se nos tocasen tempos sinxelos os nosos montes serían a extensión natural da urbe, o seu parque industrial, a súa rica urbanización. A crise ataca como un exército que comeza un asedio, e nós fomos a poboación de fóra das murallas, a primeira en caer. As obras paralizáranse, os nosos pais volveron a casa sen traballo e só algunhas veces ao mes baixaban a enorme pendente que os separaba do centro, para volver derreados á noite, coa cartilla do paro cuñada, algo bebidos, e coa decepción asomando pola meniña dos ollos.

Non lembro o día que nos coñecemos, pero gústame crer que foi o día no que as máquinas pararon e volveron ao centro, un día gris de inverno no que nos atrevimos a pisar pola terra húmida, deixando a goma da zapatilla marcada, e explorar o poboado fantasma que tiñamos diante da porta da casa. Gústame crer que nos atopamos alí, con sete ou oito anos, mentres as nosas nais cosían fechadas nas casas, para traer sequera algo de cartos con que darnos de comer ou mercarnos roupa. E gústame crer que nos cruzamos ao dar a volta a unha esquina, nos dous extremos dunha rúa deserta, como dous pistoleiros. Polo menos ese foi dende o principio o noso xogo favorito. Sempre xogabamos a pistoleiros, e a urbanización a medio rematar era o escenario perfecto, como un poboado abandonado, ou comido pola peste. Sobra dicir que ningún dos dous quería nunca facer de sheriff.

Chamábase Rafael, pero xa daquela lle chamaban Raí. Creio que viña de “raio”, porque era loiro, miúdo e espelido. Corría máis que calquera outro cativo da redonda, e sabía pelexar como un gato. Xa daquela, con oito aniños, era capaz de reducir cativos maiores que el. Non, por forza, senón por axilidade, os outros non vían vir as hostias e quen dá primeiro sempre dá dúas veces. No corpo a corpo revolvíase e non había xeito de inmovilizalo, chegado o caso empregaba unllas

e dentes. Seica nos bairros ricos os nenos consideran que morder e rabuñar é indigno dun rapaz, é contrario ao código de honra dunha pelexa. No arrabaldo, a supervivencia non dita normas dese tipo, nin códigos, nin máis honra que a propia, e calquera recurso vale. Teño visto a Raí coa cara aplastada contra a lama do descampado, tantos minutos que todos pensamos que había morrer, ou polo menos perder a consciencia. Pero Raí erguíase sempre, e rara vez deixaba de devolverllas ao seu rival. Tiven a sorte de sabelo dende moi axiña, de velo pelexar un par de días da data na que nos coñeceramos, xusto cando dous mangallóns pretenderan roubarme os cartos do almorzo e emprendérana a golpes comigo. Raí, que pasaba por casualidade meteuse e entre os dous conseguimos poñelos en fuga nun par de minutos.

Fomos os mellores camaradas dende aquela. Agora que vexo na televisión como os anunciantes e as teleseries tentan vender imaxes de infancia feliz, non podo evitar un sorriso cínico. A nosa infancia, nas extremas da cidade, non se parecía en nada a todo iso. E non só pola falta de xoguets, a fin de contas con dous carabullos ben se facía unha pistola, senón pola falta de futuro. Dende aquela tarde na urbanización abandonada, na que os dous pistoleiros nos atopamos, os nosos xogos mesturábanse cunha vontade incansábel de exploración. Creio que buscabamos outra cousa que non fose o que tiñamos diante. Pero tomando calquera dirección dende o arrabaldo só se chegaba a máis descampados, aos acampamentos dos ciganos, á ponte da autopista á que comezamos indo algunhas tardes para cuspir nos coches, e rematamos tirándolles pedras. O único camiño que non tomabamos nunca era a estrada que baixaba cara á cidade. Un día fuximos da escola só para iso, botar horas andando para abaixo e coñecer o centro. Nunca esqueceré o brillo do sol nos cristais dos edificios, a limpeza das rúas acabadas de asfaltar, o paraíso fechado nun centro comercial, a contida opulencia de todo aquilo. Raí ficou aínda máis marcado ca min, a fascinación non se lle foi dos ollos nen sequera cando nos berraron e castigaron á volta. Esa mesma noite fuximos da casa e atopámonos nun dos edificios abandonados. A luz das estrelas filtrábase polo teito e a lúa chea e redonda como un queixo facía innecesario calquera outro tipo de iluminación. Raí levaba unha navalla, era a primeira vez que lla vía, e despois souben que a roubara nalgunha das tendas do centro. Cortámonos á altura do pulso e esfregamos o sangue dun contra

o outro. Irmaos. Irmaos de sangue. Daquela non sabiamos que a xente das zonas ricas tamén se mata cortándose á altura dos pulsos. No arrabaldo, a xente mátese na ponte da autopista, ou dobrando a dose nunha xiringa, e cortar os pulsos parece un xogo, unha parvada comparada cuns miolos estampados no chao, ou cos espasmos da sobredose.

Aquela noite non foi só un ritual infantil. Na lúa chea que escintilaba na navalla nova debuxouse o riso de algo maior. Era cedo para sabelo daquela, pero algunha cousa mudara dentro de nós ao ver o centro da cidade, a percepción dunha peza que non encaixaba porque estaba no lugar que non lle correspondía. Naquela época comezaba a nosa adolescencia e o arrabaldo, que até entón se perfilara como unha cadea inmensa e sen saída, comezaba a transformarse aos nosos ollos nunha trampa mortal. Moitos dos nosos compañeiros comezaran xa a tratar coas drogas. É unha falacia o da desinformación, unha política que só funciona na zona rica da cidade. No arrabaldo non hai desinformación. Os rapaces que comezaron a engancharse con quince anos sabían perfectamente o que facían, aínda que a agulla puidese parecerlles por momentos a estrada que o arrabaldo non tiña, aquela que levaba cara a un lugar con perspectivas e pola que poderían abandonar sen retorno aquela vida sen saída.

Nós escollimos a navalla. As navallas, debo dicir, porque moi axiña, xa na nosa segunda visita ao centro da cidade, curados os ollos da fascinación e envoltos nunha xenreira xorda, roubamos outra para min e decidimos comezar a empregala. Dar un pao sen saber é aínda peor que a primeira iniciación sexual. Botamos horas nunha caleixa do centro, espreitando á xente que pasaba, calibrando a súa posíbel resposta, a súa envergadura física, fixándonos na súa ollada e esculcando por ela o seu posíbel carácter. Tremiamos cando paramos un rapaz vestido cun chandal e zapatillas de marca. Estabamos máis nerviosos do que el, termando das navallas case sen apertalas, a min até me caeu a miña ao collerlle a carteira, e xusto despois saímos correndo coma tolos. Foi o primeiro de moitos, o principio dun costume. Baixar longamente até o centro, dar un par de paus, gastar parte dos cartos nos bares ou nas máquinas e volver, alardeando da fartura, nun taxi. Estivemos tempo e tempo repetindo esa rutina, de feito, pasounos a primeira adolescencia facendo tales cousas, sen que houbese ningunha gran repercusión. Nunca se nos revolveu ninguén. Chegamos mesmo a saber que podiamos pedir os cartos sen ter que

sacar as facas, xeralmente ninguén se resistía e todo transcorría tranquilamente. Un par de rapaciños xogando a ser delincuentes. Nin sequera trascendeu o máis mínimo na historia da cidade, nunca fomos titulares de xornal, nunca fixemos máis ca iso. Practicabamos as boas maneiras e as navallas permanecían sen estrear, quitando a de Raí, a que cortara os nosos pulsos a noite da irmandade.

As cousas puideron ficar aí, puidemos comezar a engancharnos ao cabalo ou a procurar un emprego en precario, buscarlle un final clásico á historia de dúas persoas máis nadas no arrabaldo. Pero Raí tiña grandes planos na cabeza, e eu, contra toda posíbel controversia, sentía a necesidade de seguilo sen rechistar. Dende o día no que saíra por min naquela pelexa, e ao longo de todas as outras pelexas nas que loitou ao meu lado, a miña fidelidade a Raí convertérase nun feito incuestionábel. Ademais diso e da irmandade, atracar xente sempre une moito, sempre se cruza a adrenalina disparada por dous corpos nun mesmo acto, a defensa mutua, a camaradería, como dúas alimañas cazando xuntas. Pero eu, aínda que daquela só o sospeitase era só un espectador máis. O carisma de Raí convertíao nun líder nato, e eu non era máis que o seu primeiro seguidor. O seu mellor amigo tamén, claro, pero non fondo non máis que o primeiro seguidor. Mesmo hoxe, que sigo a procuralo, é exercendo diso mesmo, como o primeiro discípulo que necesita a axuda do mestre de novo. Até a xente á que atracabamos sendo cativos parecía seducida por el, asaltada por unha especie de anxo, incapaz de negarlle os cartos nin nada que puidese pedirilles nese momento.

E Raí era intelixente. Calquera outro pasaría por todo iso sen decatarse, desperdiciando ese potencial do mesmo xeito no que desperdiciabamos as nosas vidas día si e día tamén. Pero nos seus planos non estaba seguir ese outro camiño sen saída. A primeira adolescencia pasou entre partidas nas salas de máquinas e pequenos paus. Un día Raí decidiu que era suficiente, había que deixar iso dunha vez, xuntara cartos dos últimos golpes, suficientes para mercar dúas pistolas limpas. Nese momento foi a única vez en toda a miña mocidade na que dubidei se seguilo. lembro que lle preguntei, coa suor fría a escorregarme polas costas, para que demo queriamos dúas pipas limpas. “Porque non podemos atracar un banco a golpe de faca”, respondeume. E eu suspirei, cravei os ollos por un intre nos seus e el tendeu-me a mao. Dinlla, apertámolas con forza, e despois démonos un abrazo. “Hai que

saír de aquí, neno, non podemos estar toda a vida con isto". O seu pai morrera había dous meses, caera, ou tirárase da ponte da autopista, non conseguira un traballo fixo dende os últimos vinte anos, é dicir, dende antes de que nacera el. E eu, que o acompañara no velatorio e no enterro, que estivera ao seu lado recibindo os pésames serios da veciñanza, abrazando con calma e tranquilidade unha nai que non paraba de chorar, e tamén, na resaca de todo aquilo, saloucando como non o vira nunca, petando cos puños nas paredes derruídas da vella urbanización, onde de máis nenos eramos pistoleiros pensando que sería sempre un xogo.

Dubidei por primeira vez do meu camarada, pero non foi nada demasiado duradeiro. Aos dous días viaxamos en autobús até outra cidade a uns cantos quilómetros. O boca a boca do arrabaldo falaba dun home que trapicheaba con bo material, e mercámoslle xusto dúas pipas e unha escopeta para recortarlle os canos, ademais de munición. Volvín ter medo cando probabamos as armas, nun descampado moi semellante aos que rondaban o noso propio barrio, contra unhas latas. Pero no momento apropiado non me fallou o pulso marcado e o tipo que nolas vendía dixo que tiña puntería, que non lle gustaría cruzarse comigo nun tiroteo. Raí sorriu, e só por iso convencínme de vez, como se o feito de que sentise orgulloso xustificase todo o que puidese vir a partir de entón.

Primeiro ensaiamos cunha farmacia, co mesmo medo que aquela vez, pero máis decididos, e máis dispostos a disimulalo. Nos arrabaldos o medo trágase e só os vellos camaradas saben descubri-lo nos pequenos tics. Eu, por exemplo, miraba quince veces o seguro da arma, e non deixaba de levarme as maos ao pescozo da camiseta. Raí disimulaba mellor, pero eu tamén notaba os seus ollos semiapagados detrás da capucha, movéndose inquietos dun lado a outro, as maos apertando rexamente a pistola.

Polo menos o estilo xa o tiñamos depurado. Elegantes. A capucha non disimulaba os ollos de Raí, unha das súas armas máis poderosas, e a súa voz pediu con dozura os cartos da caixa, prometendo que non lle fariamos mal a ninguén, que non había de pasar nada se ela, a farmecéutica, colaboraba. E non houbo problema, saímos e montamos nun coche que roubamos pola mañá, camiño das montes da periferia. Todo ben. Non era moito o botín, pero era o principio. O que non sabíamos era o principio de que, ou a cantidade de cousas que comezaban aquel día.

Para o día do banco conseguimos un

terceiro, un rapaz do barrio que sempre andaba tirado e con falta de cartos. O seu era doado. Quedarse na porta coa recortada cubríndonos e garantindo a saída, ser o último en entrar e o primeiro en saír, coller o coche e levarnos de alí. Un terzo do que sacáramos para el, fartura para moitos meses, ou iso esperabamos. Asaltamos unha sucursal nas aforas do centro urbano con suma facilidade. A última hora, xusto antes de fechar. Eu entro como un raio, agarro o segureta por sorpresa e póño-lle a pistola na caluga. A partir de aí todo feito. Raí nin sequera ten que erguer a arma, só deixala visíbel. Todos os caixeiros menos un contra a parede de atrás, as maos onde el as vexa, e o outro que bula, por favor, que temos présa. Elegantes. Se se lles pode chamar así a uns atracadores. Elegantes até no momento no que saímos por pés. Elegantes até cando paramos no arrabaldo e nos abrazamos con forza, co corazón aínda a mil e o outro botando os cartos ao aire e rindo dende o asento do condutor. E nós berrando de xúbilo.

Darí-a algo por ver o xeito no que Raí entrou na casa ese día. Sempre o imaxino como nun filme, a nai de negro sentada na mesa do comedor, e el entrando, camiñando con aquel aire de pistoleiro do Oeste que nunca perdera dende neno. A televisión dá a noticia dun asalto a un banco nas aforas, e el pon un faixo de billetes enriba da mesa e pon un dedo nos beizos da nai, calando a pregunta e bicándoa despois na fronte. Elegante. Todo o que fun na miña vida é grazas a Raí, todo o que chegarei a ser, xusto no momento no que volva velo, será por el.

Fomos trampeando un par de anos. Cando os cartos acababan baixabamos a dar outro golpe. Ao cabo de dous anos a preocupación da Policía era tal que tivemos que desprazarnos a outra cidade próxima para non levantar máis sospeitas. Os coches da forza pública comezaban a patrullar, por primeira vez en décadas, as rúas do arrabaldo, e toda a nosa veciñanza comezaba a temer pola súa seguridade. Aí Raí fixo gala da súa intelixencia de novo. Ofreceu a calquera do barrio a posibilidade de entrar na cuadrilla, aínda que fose rotando, e o dereito a levar unha parte do botín. Con iso conseguiu varias cousas, unha delas gañarse a todo o barrio. En cada casa había unha familia que lle debía un favor e uns cantos meses de fartura. Outra, armar o barrio e entrenalo. Cada un deses fogares posuía unha arma e sabía empregala, algo que nese momento nos pareceu perigoso aínda que inevitábel pero que acabou xogando, co tempo, ao noso favor. Nuns cantos anos Raí decidiu, de

novos, que xa era suficiente. Demasiados asaltos nos arredores, demasiado tempo poñendo en evidencia as relacións dos atracos co arrabaldo. Chegaba, era hora de mudar a estratexia. Xuntamos cinco dos homes máis experimentados e que mellor responderan nos asaltos, e preparamos a despedida, o asalto á sede central dun dos grandes bancos da cidade. Até o momento só asaltamos entidades pequenas, con pouca vixilancia, e o grao máximo de enfrontamento só chegara a ferir un garda de seguridade nun ombreiro. Desta volta, Raí tiña en mente algo inmenso. Algúns informadores advertiran de que se preparaba un gran movemento de cartos en efectivo. Co que sacamos, aínda repartindo cos colaboradores, poderíamos fuxir ao estranxeiro e vivir como marqueses até a fin dos nosos días.

O golpe complicouse. Ao pouco de entrar, un garda de seguridade sacou a arma contra Raí. Vín por segundos e fun tan rápido canto se agardaba de min. Dinlle na cabeza e caeu redondo. A partir de aí non houbo máis oposición. Ollei para Raí mentres algúns homes da cuadrilla recollían os cartos. Creo que o notei sorrir por baixo da capucha. Non me pesou, polo menos nese momento. A miña pistola estivo sempre ao seu servizo, aínda agora, cando volvamos atoparnos, despois de tanto tempo, a miña arma seguirá traballando por el.

O golpe foi o suficientemente sonado na cidade como para ter que escondernos no outro lado da fronteira durante case un ano. Foi un ano tranquilo, nunha zona rural, onde a cuadrilla pasou o tempo xogando ao fútbol e embebedándose de cando en vez. Moitos deses homes nunca viran máis que os descampados nos que naceramos e telos alí, xogando e sen preocupacións, era como agasallarlles un anaco de paraíso. “Só un ano”, repetía Raí a cada pouco, despois dun ano habíamos volver, con cautela, e comezar a expandir os negocios. A saída doada do exilio nunca lle gorentou e seguía por teléfono as noticias do arrabaldo. A Policía fixera varios rexistros e presionara a zona durante as semanas seguintes ao asalto. A cousa chegará a tal punto de tensión que os habitantes, liderados por algúns antigos compañeiros de cuadrilla, deran unha resposta armada e se producira un tiroteo con algúns feridos. Todo o país ollaba alarmado o que estaba pasando na cidade. Raí insistía sempre en que mantivesen a calma e a confianza. Ninguén deu un chío, o arrabaldo mantivo a súa confianza nel, e o trebón foi pasando pouco a pouco. Co cesamento dos atracos a cidade foi recuperando pouco a pouco a normalidade.

O día que tivemos que volver comezou a construírse cos cartos do atraco unha cancha de fútbol para os pequenos. Tamén se puxeron fondos para unha clínica, e un programa de almorzos. A complicidade do barrio foi total. A través dunha sociedade interposta a donación parecía vir dun antigo emigrante, enriquecido no estranxeiro. Faixos de billetes calaron as bocas que puidesen acusar cunha sospeita. A cuadrilla comezou a falar de Raí como de Robin Hood. Lembro que o tomamos á risa, aínda que hoxe podo decatarme de que boa parte de verdade había niso.

A seguinte fase púxome de novo na dúbida. Deixar os atracos e comezar coa droga. En realidade, aínda que eu nunca o souben, comezouse con iso algúns meses antes do último dos atracos. As redes de distribución do barrio foron mercadas ou “disuadidas”. O plano de Raí era eliminar o cabalo das nosas rúas e comezar a trapichear coa coca e as drogas de deseño na zona rica. Os traficantes que non quixeron colaborar foron expulsados do arrabaldo, aínda que sempre tiveron medo de averiguar os detalles concretos de todo aquilo. Raí deixara de falar do xeito no que o facía antes. Agora mesmo parecía máis un político, o líder que sempre fora en potencia. E non tiñamos máis de vinte e cinco anos.

O día que retornamos foi nun gran coche de luxo, e unha comisión de veciños recibíunos con ramos de rosas. Xa non vestíamos coma antes, senón con traxes de marca, e un par de homes de confianza encargábanse de levar as armas detrás de nós. Cando a nai se achegou e o bicou chorando no medio da multitude tiveron un ramallazo de consciencia e comecei a pensar até que punto nos asemellabamos a Robin Hood ou a Vito Corleone.

Os anos que seguiron foron os do noso apoxeo, en realidade, os do seu apoxeo. Convertímonos o arrabaldo nun lugar completamente distinto. O veneno que vendíamos á clase alta daba cartos suficientes como para vivir nós mesmos na opulencia e garantir a habitabilidade do noso barrio. Ademais diso novos negocios se foron abrindo, o tráfico de armas, as chantaxes, e a protección que cobrábamos a determinados negocios. A Policía mantíñase a raia con subornos, e ningún grupo rival parecía capaz de facernos fronte no noso territorio. Raí soubera gañarse o arrabaldo, en cada casa había unha arma que respondía por el, e a unha orde súa bastaba para eliminar calquera oposición. Foi nese momento cando a xente comezou a dicir que o seu nome, en realidade viña de “rei”. En realidade pouco restaba do raio loiro que era con oito anos.

Agora, enfundado no seu traxe negro, daba unha sensación completamente distinta. Até a min me resultaba difícil conciliar esa imaxe coa do rapaz con quen comezara a atracar había tantos anos, navalla en mao. A nosa camaradería continuaba impertérrita. E eu, sen facer nada por iso, era o seu brazo dereito, o seu mellor amigo, ou o seu valido cando era necesario. Todas as fins de semana subía comer ao chalé que construíra nas aforas do arrabaldo, e onde vivía coa súa nai, e bebíamos algo e botabamos unhas risadas lembrando os vellos tempos. “Canto fixemos por este barrio”, era unha frase que repetía moi a miúdo. E eu, lembrando os descampados que xa case desapareceran, non podía deixar de asentir cun estraño sentimento no peito.

Pero as cousas complicáronse de alí a pouco. Un novo xefe de Policía chegou á cidade e non quixo participar máis da roda dos subornos. Traía a idea de limpar a cidade, e comezaría por nós, polos cumios que a rodeaban e que xa comezaban a semellarnos un castelo inexpugnábel. Foi completamente inútil tratar de subir os prezos, levarlle mulleres fermosas, ou ofrecerlle a posibilidade de entrar nalgún dos negocios. Nin sequera serviu de nada revolver no seu pasado. O pesadelo do crime organizado materializábase diante de nós. O home era inatacábel, impecábel, cunha conduta sen tacha que lle valera precisamente o posto no que agora se enfrontaba a nós. Volveron os tiroteos ao barrio. Os enfrontamentos coa Policía comezaron a estar á orde do día e aparecimos de novo nas primeiras planas dos xornais do país. Raí decidiu ocupar as ruínas da urbanización abandonada e convertela nunha especie de primeira liña de defensa que afastase o lume o máis posíbel das vivendas. Unha vez máis, os xogos da nosa infancia volvían facerse realidade, aínda que agora as balas fosen de verdade.

A confrontación chegou a un punto tan álxido que os nosos mortos comezaron a pesarnos demasiado no ánimo. Acurralados e decididos a non renderse, Raí tomou unha decisión drástica e ordenou o secuestro dun dos fillos do policía. Durante meses que nos valeron tranquilidade e seguridade, tivemos un cativo de quince anos fechado no soto dun dos vellos edificios da urbanización abandonada. Oito homes vixiaban a casa, armados e dispostos a disparar a matar. Finalmente parecía que o noso rei conseguira unha paz forzada, e os nosos negocios podían estenderse de novo en paz. Só unha treizón podía poñer fin a todo iso, alguén que informase á Policía do lugar onde estaba o secuestrado e devolvese ao xefe de

Policía a capacidade de entrar a sangue e lume no arrabaldo. Soubemos das presións ás que someteron a moitos dos camaradas e veciños, os cartos e a protección que ofreceron. Pero Raí era unha figura demasiado respectada, e conseguira converter o seu interese no interese de todos nós. Porén, apesar diso, a treizón aconteceu.

Aínda hoxe a xente do arrabaldo cuspe cando di o nome do traidor, e todos aqueles que lembran os tempos de Raí con fidelidade desexan en segredo cruzalo algunha noite escura para pegarlle un tiro. Ninguén entende como, o día no que a Policía chegou e asasinou decenas de persoas para rescatar o rapaz, aquel home puido saír con vida de todo aquilo. Contan que o propio Raí o cruzou cando corría a defender o edificio onde estaba o secuestrado, que o insultou na distancia e o tivo a tiro. Que se apuntaron o un ao outro dende os extremos da rúa, e que Raí lle perdoou a vida e o deixou escapar. Ninguén entende por que. Din que porque era alguén a quen lle debía a vida, o seu mellor amigo, o camarada máis fiel que tivera dende neno. Seguramente, e isto podo dicilo porque vin tremar o seu ollar dende o outro lado da rúa, porque o traidor era eu.

Hoxe atrevesei a fronteira buscándote, Raí. Levo meses seguindo os teus pasos. Sei que estou vivo porque aquel día non disparaches. Todo o mundo creu que me perdoabas a vida e iso valeume ese respecto ao meu dereito a existir, mesturado co noxo de considerarme un traidor. Raí non foi capaz de matar o seu mellor amigo, perdooulle a vida no último segundo, téndoo completamente a tiro, até aí conservou a elegancia. Deixouno fuxir como a rata que é.

É mentira, non me perdoaches a vida, sinxelamente non te atreviches a disparar porque sabes, dende que eramos uns nenos xogando a ser pistoleiros, que sempre fun máis rápido e mellor disparando. Que a túa bala non tiña a garantía de acertar, pero a miña estampárase entre as túas cellas, aínda que os teus homes desen conta da miña vida pouco despois. Dispararme era condenarnos aos dous. Agora estamos vivos, e eu vou á túa procura. Heite de ver por última vez, e levo a pistola, para pola de novo, aínda que non o creas, ao teu servizo.

Contan que a noite anterior eu ceara na túa casa e que fun tan falso como para abrazarte na despedida sabendo que ao día seguinte a Policía iría por ti. En realidade non fun tan falso.

Abraceite co mesmo cariño que sempre, até con máis, porque sabía que era a última vez e que ao día seguinte unha bala da Policía fecharía os teus ollos para sempre. Buscaba ese alivio, non cho nego, que os teus ollos se apagasen e deixar de velos para sempre, liberarme deles e da necesidade de seguilos golpe tras golpe, deixar de escoitar o teu riso cando lembrabamos os tempos da infancia. O carisma foi sempre a túa mellor arma, pero comigo, chegou a ser a túa perdición. Non me preguntes canto cobreí e se a nosa amizade valía tan pouco, se é prezo que pague o feito de ser un maldito para sempre e non ter o acubillo do arrabaldo nunca máis. Asustaríaste se soubeses o pouco que cobreí, por que poucos cartos te vendín.

Din que a Policía está derrubando a vella urbanización, que hai un policía en cada rúa e os teus homes, sen ti, son incapaces de reaxir. Que hai meses que non se escoita un tiro, e iso debería preocuparnos. O arrabaldo volve ao inicio. Se cadra, cando as máquinas de demolición marchen, outros dous nenos se coñecerán no medio do solar que fique e sexa o principio doutra historia. Se cadra cambie o final e o noso barrio realmente renaza das súas cinzas. Os teus homes agardan ordes para a resurrección, pero din que non te arriskas sequera a chamar. Que non queres dar pistas, aínda que foses ben pouco orixinal buscando o refuxio. Se cadra estás a agardarme, para repetir o momento no que nos cruzamos pistola contra pistola, e que as historias fechen do mesmo xeito no que comezaron.

Crucei a fronteira procurándote. Sei que estás na casa de campo onde nos agochamos despois do último golpe no banco. Aqueles días fermosos, cando lles regalaches un paraíso a homes que nunca tiveran futuro e comezaches a pensar que podías solucionar os problemas do barrio para sempre. Os últimos días felices que lembro ao teu lado, precisamente por estar fóra do arrabaldo, esquecidos das rúas que nos viron nacer. Paréceme xusto que todo remate aquí, que a historia non se fechase naquela rúa fantasma e que os dous conseguíramos partir e atoparnos no último reduto da nosa felicidade.

Traio o meu revólver, e insisto en que está ao teu servizo. A miña pistola vai fechar esta historia, Raí. É a mesma que mercamos aquela vez, nunha cidade afastada, a mesma coa que matei o meu primeiro home, só por salvarche a vida. A mesma que non disparei o último día no arrabaldo. Vou entrar pola porta grande e vou pedir paso aos teus homes. Hanme cachear, pero xa levo a arma nunha funda especial que non poderán atopar.

Voume achegar a ti, que me agardas co teu traxe negro no fondo do xardín, onde a entrada da casa, e hasme preguntar a que veño e se non me dá vergoña volver onda ti. Vouche sentir tremer a voz e vouche ver as marcas nos puños. Sei que te pegaches contra as paredes como o día que morreu teu pai, que choraches como só te vin chorar eu e que non

me perdoarás nunca tal cousa, non estar alí cos meus ombros, fallarche do xeito que nunca agardaches de min.

“Raí, veño suplicar o teu perdón”, digo mentres boto a mao ás costas, como se me estivese a rascar. No pulso desa mao aínda poderás ver aquela marca que nos fixemos a navalla o día que xuntamos o sangue. E os teus ollos lostregarán de dor, e aínda escoitarei a túa gargallada amarga, os teus últimos reproches. “Raí...”, direi unha última vez e sacarei a pistola contra ti. Vou sentir os teus homes correr detrás de min, e ti, máis rápido, que botas mao ao cinto e desenfundas, como cando xogabamos a pistoleiros. E disparas unha vez. Non vas acertar na cabeza, ese era eu. Vai doer nun ombreiro, e tres segundos despois, mentres dás un paso, no peito. Eu agarro o revólver ben forte e caio ao chao sen disparalo. Quero que non che caiba dúbida, e que cando o recollas e abras o tambor, vexas que está baleiro.

Ti es o heroe desta historia, e eu un simple discípulo. A miña pistola está de novo ao teu servizo, recóllea da miña mao e gárdaa como lembranza. Que corra polo arrabaldo a noticia de que mataches o traidor que tentou asasinarte por segunda vez. Que os homes disparen as armas ao aire e a Policía bote a tremer de novo temendo un levantamento. Que Raí volva erguer en furia os despoixados de todo e entre no arrabaldo entre os aplausos da multitude. Que os teus ollos comanden outra vez os corazóns e a túa voz pida con dozura o que nos é debido. Que vexas o tambor baleiro e volvas quererme. Mentres o meu amor se desangra no chao.